Kirpinin Sihirli Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Sihirli Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpi Hazel, derin ve yemyeşil ormanın kıyısında yaşardı. Küçük ve yuvarlaktı; tüyleri yumuşak, altın kahverengi, dikenlerinin uçlarıysa bal rengindeydi. Kırmızı atkısı, kıvrıla kıvrıla giden patikada seğirtirken dalgalanıyordu. Aydınlık bir sabah, böğürtlen çalılarının arasında daha önce hiç görmediği bir aralık buldu. Acaba orada ne saklıydı?

Dikenli aralıktan geçip içeri girdi ve soluğu kesildi. Karşısında eski, unutulmuş bir bahçe vardı. Çiçekler saplarından boyunlarını bükmüş, hiçbiri ışıldamıyordu. Küçük gölet durgundu, yapraklar solgun ve griydi. "Ah, bu bahçe ne kadar hüzünlü," diye fısıldadı Hazel. "Bir zamanlar çok güzel olmalıymış."

Hazel, boynu bükük bir çançiçeğine yaklaştı. Çiçek soğuk ve cansız hissettirdi. Annesinin, çiçeklerin küçük fenerler gibi ışıldadığı sihirli bahçeler hakkında anlattığı hikâyeleri hatırladı. "Ama çiçekler ışıltılarını nasıl kazanıyor?" diye merak etti. Yosunlu bir taşa oturup uzun uzun düşündü. Sonra kehribar rengi gözleri parladı. "Belki de arkadaşa ihtiyaçları var!"

Hazel, arkadaşlarını bulmak için böğürtlenlerin arasından hızla geri döndü. Önce, bir dalda tüneyen mavi ötücü kuş Pip'le karşılaştı. Pip'in başında küçük, yeşil bir yaprak şapka vardı ve her zaman neşeli bir şarkısı olurdu. "Pip," dedi Hazel, "ışıltısını kaybetmiş çiçekleri olan hüzünlü bir bahçe buldum. Onu yeniden canlandırmama yardım eder misin?" Pip neşeyle cıvıldadı.

Sonra Hazel, çayırda zıplayan tavşan Bramble'ı buldu. Uzun kulakları, dinlerken kıpır kıpır oynuyordu. "Işıltısı olmayan bir bahçe mi?" dedi Bramble. "Bunu düzeltmeliyiz! Ben kazıp ekebilirim." Hazel gülümsedi. "Harika! Tohumları ekmemize kimin yardım edebileceğini de biliyorum." Bramble'ı eski bahçeye götürdü.

Bahçede Hazel, Pip ile Bramble'ı tanıştırdı. "Pip, tohumlarla uçup onları toprağa bırakabilirsin," dedi. "Bramble, sen de düzgün sıralar kazıp toprağı bastırabilirsin." Pip, gagasında bir tohumla aşağı süzüldü. Bramble küçük bir çukur kazdı. Birlikte ilk tohumu ektiler. Birdenbire topraktan minicik, yeşil bir filiz fışkırdı!

Pip ile Bramble yan yana çalışırken filiz uzadı. Küçük bir tomurcuk belirdi, sonra bir çiçek yapraklarını açtı. Yumuşak, altın rengi bir ışıkla parlamaya başladı! "Bak! Işıldıyor!" diye bağırdı Pip. Hazel'in yüreği yerinden fırladı. "Birlikte çalışmamız onu parlak yaptı!" Bahçe şimdiden biraz daha ısınmış gibiydi.

Hazel daha fazla yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Kızıl tüylü, mavi bandanalı tilki Fenn'i derenin yakınında buldu. "Fenn," dedi, "bir bahçeyi yeniden canlandırıyoruz. Su taşımamıza yardım eder misin?" Fenn başını salladı. "Bunu yapabilirim. Ama kovayı doldurmak için bir eşe ihtiyacım olacak." Tam o sırada, otların arasından küçük bir fare başını uzattı.

"Ben Moss," dedi fare. "Ben yardım edebilirim!" Fenn ile Moss ekip oldu. Fenn ağır kovayı dereden taşıdı, Moss da minik bir kaşıkla su alıp kovayı doldurdu. Çalışırken gülüştüler. Yeni tohumları suladıklarında, bir çiçek daha fışkırdı ve parlak pembe ışıldadı! "İki arkadaş birlikte çalışınca," dedi Hazel, "sihir büyür."

Haber ormanda yayıldı. Daha çok hayvan yardıma geldi. Bir sincap ile bir porsuk meşe palamutları dikti. Bir köstebek ile bir böcek, kökler için tüneller kazdı. İki arkadaş her birlikte çalıştığında yeni bir çiçek ışıldadı. Bahçe yumuşak, renkli bir ışıkla doldu. Hazel bir çiftten diğerine koşarken, kırmızı atkısı da ışıldıyor gibiydi.

Ama en büyük sürpriz, Hazel eski taş duvara baktığında geldi. Bir çatlağın içine saklanmış küçük bir çiçek hâlâ karanlıktı. "Bunun yardıma ihtiyacı var," dedi. "Kim benimle çalışacak?" Bütün arkadaşları etrafına toplandı. "Hepimiz!" diye bağırdılar. Birlikte yabani otları temizlediler ve küçük çiçeği suladılar. Çiçek hepsinden daha parlak ışıldadı!

Bütün bahçe artık ışıldayan çiçeklerden bir denizdi. Kırmızı, mavi, sarı ve pembe ışıklar yaprakların üzerinde dans ediyordu. Gölet pırıl pırıldı, hava tatlı kokuyordu. "Başardık!" diye bağırdı Hazel. "Her çiçek ışıldıyor çünkü birlikte çalıştık." Orman hayvanları sevinçle bağırıp parlayan çiçeklerin arasında dans ettiler.

Güneş batarken bahçe daha da parlak ışıldadı. Hazel, Pip, Bramble, Fenn ve Moss'la oturdu. "Bugün bir şey öğrendim," dedi. "Arkadaşlar birlikte çalışınca harika şeyler olur. Sihir başından beri bizim birlikte çalışmamızdaymış." Kehribar rengi gözleri mutlulukla parladı. Bahçe artık hüzünlü değildi. Işık ve dostlukla doluydu.

O günden sonra hayvanlar bahçeyi sık sık ziyaret etti. Sırayla, hep ikişer ikişer onunla ilgilendiler. Çiçekler ışıltılarını hiç kaybetmedi. Ve ormana yeni bir arkadaş geldiğinde, Hazel gülümseyip şöyle derdi: "Gelin, sihirli bahçemizi görün. Ama unutmayın, sihir ancak birlikte çalıştığımızda işler."

Hazel kırmızı atkısını ve yaprak çantasını hep yanında taşıdı, yardıma her zaman hazırdı. Bahçenin ışıltısının iyilikten ve birlikte çalışmaktan geldiğini biliyordu. Ve ne kadar küçük olursan ol, arkadaşların yanındaysa büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu. Kirpinin sihirli bahçesi herkes için mutlu bir yerdi.

Ve eğer bir gün derin, yemyeşil ormana yolunuz düşerse, böğürtlenlerin arasındaki aralığı arayın. Kırmızı atkılı küçük bir kirpinin, dostluk ışığıyla parlayan bir bahçeyle ilgilendiğini görebilirsiniz. O zaman anlarsınız ki en güzel sihri birlikte çalışmak ve iyilik yaratır.